

Julspelet som överraskade

Man skulle som vanligt ha ett julspele, på julafton, i en församling.
Denna gång var det tonåringarna själva som skrev julspelet.
De hade verkligen försökt att tänka på allt,
oxen och åsnan, ja till och med på halmen.
Vid sista övningen var det mycket som gick fel.
Flera kunde inte sina repliker,
kulisserna var inte färdiga,
och det värsta: man hade glömt ta med de tre vise männen.
Av någon outgrundlig anledning hade inte någon tilldelats de rollerna.

Men eftersom alla tyckte att de absolut måste vara med,
frågade man i församlingen, om det fanns några
som var villiga att helt spontant ställa upp som vise män.
De som gjorde det skulle inte behöva lära sig några repliker.
Det skulle vara tillräcklig om de tre tog med sig en gåva
som de skulle lägga ner vid krubban.

Tiden gick snabbt, det blev julafton och dags för julspelet.
Kyrkan var fullsatt, åhörarna var förväntansfulla
och skådespelarna var på helspänn.
Julspelet började och det började bra, riktig bra.
Ingen som glömde sina repliker,
och när någon började stamma
så var det precis vid rätt tillfälle,
så det passade perfekt in i julhistorien.

I den sista scenen var det de tre vise männens tur att agera.
De hade fått sina roller i sista stund, vilket innebar att de inte hunnit öva
utan fick uppträda utan manus.

Den första vise mannen, var en man i 45 års ålder,
kanske något äldre.
Han hade en krycka med sig,
men behövde tydligen inte använda den.
Alla såg spänt på honom
när han la ner kryckan vid krubban och sa:
I år krockade jag med bilen,
jag låg länge på sjukhuset.
Ingen kunde tala om för mig
om jag någonsin skulle kunna gå igen.
Varje liten framgång var en gåva för mig.
Mitt liv har förändrats,
Jag har blivit mera medveten och tacksam.
För mig är inte längre något betydelselöst,
inte heller är något självklart längre.

Att kunna gå upp på morgonen,
sitta, gå, stå,
att vara med
allt är förunderligt, allt är en gåva.
Jag lägger ner denna krycka framför krubban,
som ett tecken på mitt tack,
till den som fått mig på fötter igen.

Det hade blivit alldeles stilla i kyrkan
när vise man nummer två steg fram.
Det var ingen vis man utan en kvinna,
mamma till två barn.
Hon sa:
Jag ger dig något som man inte kan köpa,
inte kan se, inte kan packa in,
men det är det värdefullaste för mig idag.
Jag ger dig mitt Ja och tackar för hur mitt liv blivit.
så som du har lett det intill idag,
fast jag ofta tvivlat,
att du verkligen har en plan för mig.
Jag överlämnar mitt liv som det är,
mina svagheter och mina styrkor,
min rädsla och min längtan,
människorna, som finns i mitt liv,
mitt Ja också till mina tvivel och till min tro.
Jag ger dig mitt Ja,
Du världens Frälsare!

Nu steg den tredje vise mannen fram.
En ung man med äventyrlig frisyra,
klädd i senaste mode, topp stylad,
som om han skulle visa upp sig på stans viktigaste fest.
Alla höll andan,
när han med rätt hög röst sa:
Jag är den vise mannen utan gåvor!
Jag har inget att erbjuda.
I mig finns inget annat än oro och fruktan.
Det ser bara ut som om jag "lever livet",
bakom fasaden finns inget,
inget självförtroende, ingen mening, inget hopp.
I stället finns det mycket besvikelse, mycket som är meningslöst
och många sår.
Jag är vise mannen utan gåvor.
Jag tvivlar på nästan allt,
också på dig, du barn i krubban.
Mina händer är tomma,
men mitt hjärta är fyllt

med längtan efter förlåtelse, försoning,
trygghet och kärlek.

Jag är här och sträcker fram mina tomma händer till dig
och är spänd på vad du har berett för mig . . .

Djup imponerad över denna oväntade bekännelse av den vise mannen
uppstod en märklig tystnad i salen.

Då gick Josef fram till krubban, helt spontan,
drog fram ett halmstrå
och la det i den unge vise mannens tomma händer.

Josef sa:

Barnet i krubban är halmstrået
som du kan klamra dig fast vid!

De närvarande var djupt berörda, alla kände att de var
”vise män” med tomma händer,
trots fyllda fickor och gåvor.

Det slutade med att alla människor i kyrkan
begav sig fram till krubban och tog var sitt halmstrå.

Det blev så tydligt,
att det absolut inte är någon skam att stå där på julafton
med tomma händer,
utan att det faktiskt är en förutsättning,
för att kunna ta emot något.

Efter en berättelse av Ludwig Burgdörfer